

Nr.8

5A Namų darbai

Vardas _____

Data: 2018-10-27

*Gramatika. Daiktavardžių linksniavimas.Pirmoji linksniuotė.

*Skaitiniai. Teksto Vėlinės (23-24 psl.) skaitymas.

*Etninė kultūra. Išvyka į PLC muziejų.Tautiniai kostiumai.

Namų darbai :

1.Perskaityti duotą tekstą. Atlikti užduotis (pridėtas lapas)

2.Gramatika. Perrašyti ir atlikti pratimą nr.1 psl 27 ir nr.1 psl 28.

*MLM marškinėlių diena !

Skaitinių užduotis 5a klasė _____
Perskaityk tekstą ir atlik užduotį.

Ulfas Starkas

...

– Pasveikinkim naująjį mūsų klasės mokinį Simoną Krolį, – pasakė mokytoja. – Tikiuosi, kad tau čia patiks, sutarsi ir su manim, ir su klasės draugais.

Naujasis mokinys! Simonas!

Staiga susiprotėjau, kad ji kalba apie mane. Vis dėl to keisto Simonos vardo, kuris man štai ką iškrėtė. Man jis buvo taip nusibodęs, jog norėjau rékti. Visad turiu jį pakartoti prisistatydama. Kodėl manęs nepavadino Frida, Ana, Stina arba Linda?

„Simona yra labai gražus prancūziškas vardas“, – paprastai pamokydavo Mamelė, kai skųsdavausi. Galimas daiktas. Bet aš nenorėjau gražaus prancūziško vardo. Norėjau paprasto švediško

vardo, kad niekam nereikėtų klausti ir keistai žiūrėti, tarsi turėčiau būti ypatinga. Norėjau vardo, su kuriuo būčiau buvusi pilka, liūdna ir bjauri.

Aišku, čia kažkas arba nenugirdo, arba blogai užrašė. Simonai draugo „s“. Ir laukė vaikino, vardu Simonas. O atėjau aš! Ką turėjau daryti? Stengdamasi būti paprasta, visuomet nepaprastai lengvai atsiduriu neįtikėtinoje padėtyje.

Gal turėjau pasakyti: „Atsiprašau, bet tai klaida. Aš, tiesą sakant, esu mergaitė. Ir mano vardas Simona, o ne Simonas.“ Neįmanomas daiktas. Žinojau, kas būtų atsitikę. Iš juoko visi būtų išgriuvę suoluose. Būčiau apsijuokusi amžiams. Ir vis vien mane būtų vadinę Simonu arba Pupuliuku, arba dar kaip nors juokingai.

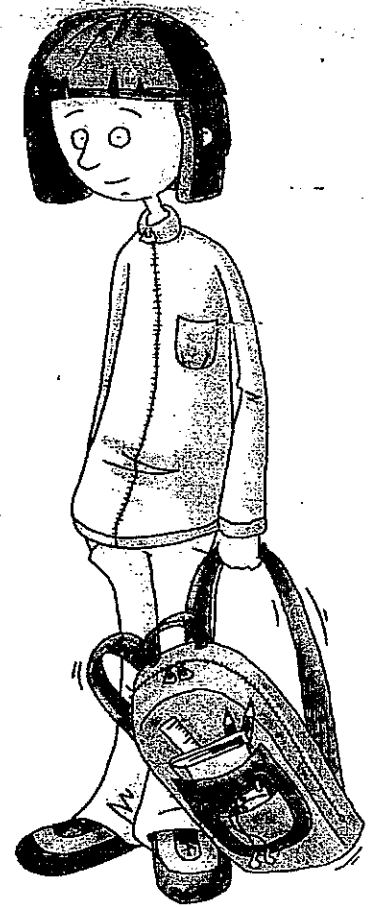
Atsargiai persibraukiau per trumpai kirptas sruogas, bandydama prisiminti, kaip atrodžiau prieškambario veidrodyje. Plaukai gana trumpi, be jokių sagių ar kaspinėlių, nėra nieko, kas galėtų mane išduoti. <...> Pasisekė, kad rytą neapsivilkau naujos suknelės! Drabužiai kaip bet kurio kito vaikino. Tik, aišku, ne kelnaitės, kurių, laimė, nebuvo matyti.

– Ačiū, – atsakiau kuo šiurkštesniu berniokišku balsu. – Esu tikras, kad man čia patiks. <...>

– Palaižūnas! – sušvokštė šalia manęs Isakas. <...>

Mokytoja nutraukė mūsų kovą. Ir gerai padarė. <...>

– Suprantu, kad nekantraujate susipažinti, – pasakė švytėdama. Ji tik matė, kaip juda mūsų lūpos, ir manė, jog viens kitam į ausį šnabždame malonius žodelius.

– Galėsite pasikalbėti per pertrauką. Be to, – pridūrė ji, – būtų gražu, jei tu, Isakai, aprodytum Simonui mokyklą, nes, kaip matau, gerai sutariate.

Isakas klusniai linktelėjo mokytojai ir pasistengė atrodyti kaip Gerasis Vyrėsnysis brolis, tuo tarpu jo ranka po suolu tarsi vapsvų spiečius įgnybo man į koją.

Skausmą man užgožė didžiulis džiaugsmas. Apgavau visus. Jie patikėjo! Atrodė, niekas nė akimirka nesuabejojo, kad esu toks, kaip jie manė.

Greitai ir mikliai išsisukau, kad nereikėtų būti mergaite Simona, nuolat kamuojama nemalonumų, ir vietoj jos tapau blogu peštuku Simonu.

O, kad būčiau žinojusi, kas manęs laukia!

Knygos „Ištižėliai ir pramuštgalviai“ ištrauka
Iš švedų kalbos vertė Aistė Urbonienė

1

Perskaityk žodžius. Pabrauk tik tuos daiktavardžius, kurie yra *tekste*.

Rašytojas, susiprotėjau, vardas, drabužiai, malonius, klusnus, pertrauka, apgavau, bjauri, atsiprašau, mokytoja, atsargiai, geležinkelis, mergaitė, akimirka, peštukas, atostogos, kuprinė, Linda, švedišką, patikėjo, suknelė.

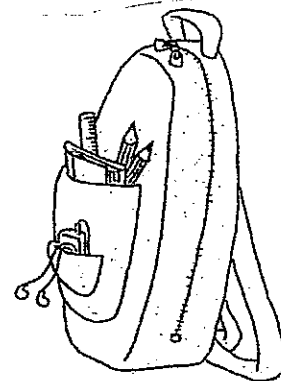
2

Irašyk trūkstamas galūnes.

Suprantama, pavėlavau į naują mokyklą _____ pirmą dieną _____.
Sugaišau ieškodama plyt _____ krūvos prie vandens. Paskui dar turėjau rasti ir reikiamą klasą _____.

Kai atidariau duris _____, visi sužiuro į mane, tarsi būčiau įtraukta į mokymosi programą _____ kaip paukščio iškamšas _____ ar kažkas panašaus. Ten sėdėjo visi, kurių vardas _____ dar nežinojau, ir spoksojo į mane. (...)

Tikėjau, kad vieta tolimiausiame kamp _____, kur būčiau galėjusi nusiraminti ir stebėti kitus. Tačiau nepasisėkė. Turėjau sėdėti beveik pačiame priekyje _____.

Pagal Ulfą Starką